

Frankie Kozmon

TU
ŽIJŮ
LEVY

MYSTERIÓZNY KRIMI TRILER

TU
ŽIJÚ
LEVY

Frankie
Kozmoh

TU
ŽIJÚ
LEVY

 IKAR

Tu žijú levy

Text © 2026 by František Kozmon

Jacket design © 2026 by Barbara Baloghová

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0987-5

Na starých mapách sa občas objavovala latinská poznámka: *Hic sunt leones* [hík -ónés; lat.] — na tomto mieste sú levy. Slová na starých mapách označujúce v tom čase ešte neprebádané územia. (*Encyclopaedia Beliana*, VEDA, Bratislava 1998). Objavovala sa na okrajoch známeho sveta, najmä v častiach Afriky či Ázie, kam sa európski cestovatelia ešte nedostali alebo odkiaľ priniesli len neurčité správy.

Bol to spôsob, ako varovať pred neznámym. Za čiarou zakresleného sveta sa začínalo územie neistoty, o ktorom sa vedelo iba toľko, že môže byť nepriechodné alebo nebudaj nebezpečné.

Svet sa odvtedy zmenšil. Vďaka moderným technológiám a satelitom sme zmapovali takmer každý kúsok planéty. Preto sa zdá, že na svete už nezostali neprebádané miesta. Niektoré nebezpečenstvá sa však do máp zakresliť nedajú.

ČASŤ I.
Biele miesta

1

François bol odjakživa tvrdohlavý, aj keď ho to neraz dostalo do problémov. Tentoraz však zašiel do extrému – že niekde spravil chybu, si pripustil až po štyroch hodinách blúdenia.

Bolo čosi po desiatej, keď ho zátarasa odvieďla z hlavnej cesty na obchádzku. Predpokladal, že sa po pár kilometroch napojí späť na diaľnicu. Namiesto toho skončil na úzkej lesnej ceste, ktorá sa mu zdala nekonečná.

Netušil, kde presne sa nachádza. Vedel iba, že smeruje na sever a tým pádom sa čoraz viac vzdďľuje od svojho cieľa. Pre svoju nepozornosť zrejme už dávno minul nejakú odbočku, no napriek tomu sa odmietal vrátiť. A tak len upieral unavené oči na cestu v nádeji, že dorazí kamkoľvek.

Starý pickup monotónne vrčal, reflektory pred ním odkrajovali z tmy len úzky pás mokrého asfaltu a konáre ihličnanov husto vysadených po krajnici z oboch strán. Cesta sa čoraz viac kľukatila a zužovala. Až natoľko, že mohutné vetvy protiľahlých stromov sa miestami dotýkali. François mal pocit, akoby sa koruny nad ním mali každú chvíľu zrášťať a pohltiť ho.

Čím dlhšie šiel, tým viac rástli jeho pochybnosti o tom, kam táto cesta vedie.

V aute panovalo ticho, a to ho ešte viac znervózňovalo. Lepilo sa mu na kožu, tlačilo ho zvnútra, bránilo mu zhlboka sa nadýchnuť.

Aby mu nepodľahol, skúsil zapnúť rádio. Z reproduktorov sa ozýval iba šum a suchý praskot, ktorý ďalej skúšal jeho nervozitu. Radšej ho rýchlo vypol.

Pozrel sa na hodiny.

02:11.

„Skvelé,“ zamrmľal otrávene.

Už hodnú chvíľu nemal ani signál, takže navigácia v mobile mu tiež bola nanič.

Pohľadom zavadil o fľašu ginu tróniacu na sedadle spolujazdca. Bola mierne naklonená k nemu, akoby sa mu ponúkala: *Som tu, stačí sa napiť a hneď ti bude lepšie.*

François alkoholu nikdy neholdoval. Zo zásady nepil sám a už vôbec nebol typ človeka, čo by si sadol za volant, keď mal vypité. Čo bolo kedysi, dnes však už dávno neplatilo. Alkohol sa stal najjednoduchším spôsobom, ako vydržať samotu, ticho a všetko, čo v ňom po Montreale zostalo nedopovedané. Aj teraz mal v sebe viac, než by si chcel priznať. Len trochu, nahováral si. Len toľko, aby sa nezosypal.

„Viac nepotrebuješ,“ dohovárал sám sebe. „Vydrž, kým nezastaneš niekde na noc.“

Odvrátil pohľad od ginu a pevnejšie zovrel volant.

Únava mu tlačila viečka. Prešiel si rukou po tvári, pokúsil sa zhlboka nadýchnuť, no premenilo sa to na zívnutie.

Fľaša ho naďalej volala: *Si si istý? Nemusíš sa opiť, daj si iba trochu, na prebratie.*

V ostrejšej zákrute spadla a takmer sa skotúľala zo sedadla, akoby chcela upútať jeho pozornosť.

Podarilo sa, zachytil ju pravou rukou a už nepustil. Zubami odskrutkoval uzáver a privoňal si. Ostrá vôňa

borievky ho zaštipala v nose. Na sekundu ho skutočne prebrala. Stačilo by nakloniť zápästie. Jediný krátky dúšok.

„Doriti,“ zanaďával a položil zatvorenú fľašu naspäť.

Sľúbil si, že než dorazí do Vancouveru, prestane piť. Nový začiatok, nový François. Tú vetu si opakoval niekoľkokrát. Niekedy dokonca vydržal deň-dva a tváril sa, že to niečo znamená. Potom nadišla noc, keď nemohol zaspáť, spomienky, ticho v motelových izbách a niekedy stačil aj vlastný odraz v zrkadle, a všetky predsavzatia sa nanovo rozpadli.

Je zázrak, že sa za posledných takmer päťtisíc kilometrov nedostal ani raz do problémov. Niežeby si ich v Montreale nenarobil dosť.

Keď ho však od pitia nedokázal odhovoriť ani vlastný otec...

Pri spomienke na otca ho striaslo. Ruka mu znova mykla smerom k fľaši, no tentoraz ju nezodvihol. Nepomohlo by to. Nie proti obrazu, ktorý sa mu zhmotnil v myšli.

Posledný deň, keď videl svojich rodičov. Mama oslavovala narodeniny, on prišiel opitý, no aspoň jej doniesol kvety. Keď sa k nej naklonil a pokúsil sa ju pobožkať na líce, zhnusene ho od seba odstrčila.

„Nerob scénu pred všetkými,“ zahriakla ho.

Zasmial sa. „Scénu? Prišiel som ti zablahoželať.“

Premerala si ho od hlavy po päty. „Ako to vyzeráš?“

„Aspoň som nezabudol. Nerob fóry.“ François sa obzrel okolo seba. Z pohoršených pohľadov vyčítal, že nie je vítaný, no ani to ho neodradilo. Snažil sa žoviálne zmierniť napätie nejakým hlúpym vtipom. Potom pocítil na ramene cudziu ruku. Bolo to tiché, no pevné zovretie.

„Poď von,“ vyzval ho otec, keď sa k nemu obrátil. Pokojne, bez kriku, no s pohľadom plným hnevu.

François ten pohľad poznal, vyrástol s ním. Presne vedel, čo to znamená a čo sa stane, ak sa mu pokúsi vzoprieť. Mal dosť rozumu na to, aby poslúchol, aj keď mal vypité.

„Ako sa vôbec opovažuješ?“ oboril sa naňho otec, keď vyšli pred dom.

„Mama má narodeniny, hádam si si nemyslel, že...“ obhajoval sa François.

Otec mu skočil do reči: „Nebol si pozvaný. Výslovne som ti zakázal, aby si chodil!“

François neveriacky krútil hlavou. „Kedy mi konečne odpustíte?“

Otec sa mu uprene zadíval do očí. „Nikdy. Aspoň ja ti nikdy neodpustím.“

François mykol plecóm. „Som tvoj syn. Nemôžeš sa na mňa hnevať do konca života.“

Otec ho vyviedol z omylu. „Ja viac nemám syna. Môj syn by v živote nebol schopný toho, čo si spravil ty. Ani teraz ťa nespoznávam. Kto vôbec je tento... tento niktoš, tento ožran, čo si dovoľuje...“ nedopovedal.

François počul v otcovom hlase sklamanie, ktoré bolo hádam horšie ako jeho hnev. Keď si to uvedomil, posmutnel a sklopil zrak. „Keď si to rozmyslíte...“

„Nerozmyslíme,“ zastavil ho otec úsečne, než za sebou zabuchol dvere.

François sa chvel rovnako, ako keď zostal stáť sám na verande rodičovského domu.

Prudko vydýchol a dupol na plyn, akoby pred tou spomienkou dokázal ujsť. Vpred ho hnala túžba dostať sa nazad do civilizácie, k svetlám, do mesta, k ľuďom. Kamkoľvek, kde nebude počuť len motor, les a vlastnú hlavu.

Cesta sa stáčala do zákruty. Konáre nad ňou viseli tak nízko, že jeden z nich s ostrým škrtnutím prešiel po streche auta. François sa strhol.

V spätnom zrkadle sa mu na okamih zazdalo, že sa medzi stromami niečo pohlo.

Nebol to konár ani strom. Niečo iné. Alebo niekto.

Otočil pohľad späť na cestu. Neskoro.

Vtedy sa to stalo.

Z lesa vyletela priamo pred reflektory postava.

François zachytil najprv iba pohyb. Potom tvár. Bledú, skrivenú od prekvapenia. A napokon oči, rozšírené hrôzou.

Celou silou dupol na brzdu.

Pickup sa rozkmital, zadok auta sa šmykol a pneumatiky zaskučali na mokrom asfalte. O zlomok sekundy prišiel náraz.

Bol to len tupý, ťažký úder.

Telo dopadlo na kapotu a vzápätí mu zmizlo z výhľadu.

Motor bežal ďalej, no François ho nevnímal. Krv mu hučala v ušiach. Niekoľko sekúnd iba sedel a zísal pred seba.

Nie, toto sa nestalo. Muselo sa mu to len zdať.

Pohľad mu sklúzol spoza volantu na kapotu, potom na cestu pred ním. Bola prázdna. Presviedčal sa, že to bola len halucinácia, hoci v skutočnosti vedel, že pod kolesami jeho auta práve leží človek.

François otvoril dvere. Studený vzduch sa okamžite nahrnul do auta a udel ho do tváre. Ak ešte aj cítil nejaké zvyšky únavy, definitívne ho prebral.

Keď vystúpil, les okolo neho zašumel. Hlboko, ťažko. Niekde v diaľke sa ozval zvuk pripomínajúci zavýjanie vlka.

Potáplica, pomyslel si.

Až keď vykročil pred auto, konečne ho zbadal.

Mladík na asfaltke, v kuželi svetiel, ktoré ho ožarovali ako pódiové reflektory. Ležal na boku, bez pohybu. Jednu ruku mal vystretú dopredu, prsty zaborené do štrku.

Françoisovi stiahlo žalúdok.

„Zabil som ho,“ zašepkal.

Čosi v ňom kričalo: *Sadni si do auta! Odíď!*

Na sekundu sa naozaj otočil, potom zastal. Nemohol ujsť z miesta činu. Nech sa za posledné roky zmenil ako koľvek, toto nebol on.

„Kurva.“

Vrátil sa a kľakol si k nemu. Keď ho obrátil na chrbát, hneď pochopil, že tu niečo nesedí. Mladík mal opuchnutú tvár plnú modrín, rozbitú spodnú peru a zaschnutú krv na čele aj na brade.

Tieto zranenia neboli čerstvé, takže ich nezapríčinil on.

François sa pomaly narovnal, rozhliadajúc sa okolo seba. Obklopovali ich iba stromy, no medzi nimi sa pokojne mohol ktosi skrývať. On mal skutočne pocit, že... že tam niekto je. Že ho pozoruje. Ten istý človek, pred ktorým tento mladík utekal.

Pri tej predstave Françoisu striaslo.

V tme nevedel nikoho identifikovať, a tak iba načúval tichu, vo vetre sa však ozývali len mohutné konáre ihličnanov.

„Je tam niekto?“ zakričal do prázdna.

Žiadna odpoveď.

Zohol sa zasa k mladíkovi a priložil mu prsty na krk. Musel sa pekelne sústrediť, aby nahmatal chabý, prchavý pulz.

Žije, vydýchol si. „Hej! Počuješ ma?“

Mladík nereagoval.

François zdvihol tvár k nebu, zhlboka sa nadýchol. Pripravoval sa na pokus o resuscitáciu, naberal odvalu. No len čo priložil zovreté ruky na jeho hrud', mladík sa zrazu prudko nadýchol.

François okamžite zaspätkoval a trhol hlavou dozadu.

„Si nažive,“ vyhrkol. „Dobre, to je dobre. Teraz len... vydrž.“

Stiahol si bundu, aby ho prikryl. V tej chvíli mladík otvoril jedno oko. Pohľad mal rozbitý, neprítomný. Obzeral sa, akoby sa snažil pochopiť, kde je.

Potom sa mu vyšklbol.

„Hej!“

Mladík sa prekvapivo obratne postavil a potácal sa ku krajnici. K stromom.

„Stoj!“ okríkol ho François.

Obzrel sa. Tváril sa vydesene, nehľadel však na François, ale niekam za neho.

Vzápätí sa zrútil.

François vyskočil a zachytil ho tesne pred dopadom. Telo mal ťažké, ochabnuté.

„Doriti, čo mám s tebou robiť?“

Odpoveď poznal.

Dotiahol ho k autu, otvoril zadné dvere a s námahou ho vytlačil na sedadlo. Krv sa okamžite začala vpíjať do poťahu.

Znova zaváhal. Čo to spravil? Ako to bude vyzeráť? Ak ho aj dovezie do nemocnice, zavolajú tam políciu. A keď príde polícia...

Vtedy sa ozvalo prasknutie suchej vetvy.

François sa vydesene otočil.

„Kto je tam?“

Ticho.

Stále ho obklopovali len nehybné kmene stromov a ich vetvy povievajúce vo vetre.

Aspoň zdanlivo.

François rýchlo obišiel auto, sadol si za volant a zabuchol dvere. Pre istotu sa vnútri zamkol. Ruky sa mu triasli, keď otáčal kľúčom v štartéri.

Motor zareval a auto sa konečne pohlo.

Pozrel sa do spätného zrkadla. Mladík ležal bezvládne, dýchal plytko, no aspoň bol stále nažive.

François pridal plyn.

Ešte raz sa obzrel, tentoraz na cestu za nimi, ktorá postupne mizla v tme.

Zostávala prázdna.

Zatiaľ.

2

Hoci sa François nútil sústreďovať na cestu, každých niekoľko sekúnd mu pohľad utiekal do spätného zrkadla. Netušil, kto mladíka, ktorý práve krvácal na jeho zadnom sedadle, zbil a prenasledoval, no bol presvedčený o tom, že sa čochvíľa zjaví v ich tesnom závese. Cesta však zostávala prázdna. Žiadne auto, žiadne svetlá. Ani za nimi, ani pred nimi.

François nervózne premýšľal, ako ďaleko sa ešte nachádza od najbližšieho mesta. V týchto končinách Kanady boli väčšie obydlia často od seba vzdialené desiatky, niekedy až stovky kilometrov. Neraz zažil dlhšie úseky bez jedinej pumpy či domu. Aj teraz strávil už hodiny za volantom obklopený iba lesmi a tmou.

Nasucho prehltol.

Ak čoskoro nenájde nejakú pomoc, mladíka zrejme nezachráni.

Aby nespanikáril, snažil sa myslieť pozitívne. Presviedčal sa, že najbližšie mesto už nemôže byť ďaleko. Muž, ktorého zrazil, sa predsa nemohol len tak zjaviť uprostred pustatiny.

Znova sa pozrel do zrkadla. Mladík ležal skrútený na boku, hlavu mal neprirodzene odkvácnutú, hrud' sa mu sotva dvíhala.

„Hej, asi mi nepovieš, či idem správne? Či týmto smerom vôbec nájdeme nejaké mesto?“ opýtal sa François skôr sám pre seba.

Vtom sa mladíkove pery pohli. Najprv vydal iba tiché, nezrozumiteľné zastonanie, až potom dokázal sformulovať nejaké slová. „Sto... sedemnášť... štyri...“

François sa mierne vyklonil zo sedadla, akoby sa mu snažil načúvať. „To majú byť kilometre? Počul si ma, či čo to má znamenať?“

Tentoraz mu bol odpoveďou len ďalší prerývaný nádech plný bolesti.

„Pýtal som sa, ako ďaleko je najbližšie mesto. Vieš, kde sme? Odkiaľ si vlastne šiel?“

Mladík akoby ho vôbec nevnímal. „Štyristoštyri... dvestoo... semnášť...“

„Doriti, čo to trepeš?“ rozčúlil sa nechápavý François.

„Stose... demnášť...“ opakoval mladík v delíriu.

„Chceš, aby som niekomu zavolať? Kurva, nemám tu žiaden signál, neviem ti zavolať pomoc. Máš len mňa, chápeš?“ mrmlal François nervózne.

„Štyristo...“ Mladík dusivo zakašľal.

„Nenamáhaj sa, počuješ ma? Len vydrž. Nepotrebujem, aby si zomrel na zadnom sedadle môjho auta. Verím, že aj ty by si si ešte rád čo-to požil. Tak sa šetri, dobre?“ umlčal ho François a radšej dupol na plyn.

Keď sa otáčal dopredu, pohľadom zavadil o fľašu ginu, no tentoraz dokázal ignorovať jej volanie.

Našťastie, cesta sa čoskoro začala meniť. Najprv sotva badateľne: stromy sa mierne rozostúpili, krajnica bola upravenejšia.

Potom, za najbližšou zákrutou stúpajúcou do svahu, sa v diaľke objavili prvé svetlá. Boli slabé, rozmazané, no keď François prižmúril oči, rozpoznal obrysy mesta. Keď

schádzal kľukatou trasou z kopca, spoza stromov sa vynorili siluety budov.

„Konečne!“ zajasal François. „Mesto!“

Zaplavila ho vlna úľavy. Boli takmer v cieli. Aj tak ešte raz skontroloval spätné zrkadlo a utvrdil sa v tom, že cesta za ním ostáva naďalej prázdna. Pravdepodobne ich od miesta zrážky naozaj nikto neprenasledoval, na tejto trase by ďalšie auto predsa len ťažko zostalo skryté.

Pocit bezpečia rýchlo vystriedali nové obavy. Ak sa mu aj mladíka podarí zachrániť, seba tým zrejme dostane iba do väčších problémov.

Pokrútil hlavou. *Nemôžeš takto rozmyšľať.*

Presviedčal sa, že sa musí sústreďovať na to, čo je v danej chvíli najdôležitejšie – život cudzinca, ktorý naďalej zostával v ohrození.

Hneď ako vošiel do mesta, všímal si dopravné značenie, ktoré však bolo skôr sporadické a názvy ulíc mu aj tak nič nehovorili. Lampy vrhali na asfalt žlté ostrovy umelého svetla, výklady obchodov boli tmavé a ulice prázdne. Nikde ani živá duša, na ktorú by sa François mohol obrátiť.

O pár stoviek metrov zbadal dopravnú značku, ktorá ho nasmerovala k nemocnici. Nasledoval ju a čoskoro odbáčal na parkovisko, pred ktorým, okrem niekoľkých iných áut, stála aj jediná sanitka. Prešiel cez prázdne parkovacie miesta a zastal až pred vstupom do nízkej, jednoposchodovej budovy. Ruky mal stále na volante, prsty sa mu triasli. Zvažoval, čo spraví, čo povie. Najradšej by mladíka nechal vonku, aby sa vyhol nepríjemnému vysvetľovaniu, no ten stále nebol pri zmysloch, takže sa o seba nedokázal postarať.

Vtedy mu ktosi zaklopal na okno.

François vydesene poskočil, než si uvedomil, že sa pri jeho aute skláňa žena.

„Pomôžem vám?“ ponúkla sa, keď aspoň čiastočne otvoril okno.

„V-vy tu pracujete?“ zajachтал François prekvapene.

Žena prikývla. „Som zdravotná sestra. Mám nočnú službu.“

François si ju premeral. Mohla mať štyridsať, možno menej, možno viac. Pod umelým svetlom pouličnej lampy pôsobila bledo a unavene, akoby slnko nevidela už mesiace a rovnako dlho sa normálne nevyspala. V pravej ruke držala cigaretu, ktorú odhodila a zahasila, keď vystúpil z auta.

„Na... na zadnom sedadle mám raneného,“ vysvetľoval jej François rozpačito.

„Čo sa stalo?“ chcela vedieť.

„Nehoda,“ odvetil stručne, hoci cítil potrebu povedať jej omnoho viac, hlavne na svoju obhajobu. Z pohľadu jej vyčítal, že na tom momentálne nezáleží. Aj tak začal sám od seba: „Našiel som ho pri ceste, neďaleko mesta. Bol zranený a... vbehol mi pod auto... ja...“

Žena ho nepočúvala. Bez ďalších otázok sa naklonila dnu. Na zlomok sekundy sa takmer nebadateľne zarazila, zacítila v aute gin. Nekomentovala to, len sa natiahla k mladíkovi.

„Dýcha,“ povedala pokojne. „Pomôžte mi.“

François obišiel vozidlo a chytil mladíka pod ramenami, aby ho vytiahol.

„Opatrne,“ žiadala ho zdravotná sestra, ktorá sa medzitým vracala aj s vozíkom.

François prikývol, no telo, s ktorým sa snažil narábať čo najopatrnejšie, bolo ťažké, ochabnuté. Keď začal mladíka dvíhať, slabo zastonal. Pomaly sa vracal k vedomiu, jeho oči zostávali aj naďalej zatvorené.

Zdravotná sestra pomohla Françoisovi, zápasiacemu s bezvládnym telom. Spoločnými silami ho naložili do

vozíka, vzápätí ho prirodzene roztlačila. François na ňu najprv zarazene hľadel. Najradšej by sa v tej chvíli už vytratil, no to by nebolo správne. A tak ju dobehol a aspoň sa ponúkol.

„Otvorím vám dvere?“

Zdvihla k nemu hlavu a pokúsila sa o úsmev. „Ste milý, ale sú automatické.“

François si ju vtedy lepšie všimol. Mala nenamaľovanú tvár, viditeľné kruhy pod očami, vlasy trochu mastné. Kabát jej bol priveľký. Voľne na nej visel, akoby jej ani nepatril.

Zjavne jej záleží viac na pacientoch ako na svojom výzore, pomyslel si François a v duchu sa hanbil za to, že posudzuje jej zovňajšok. On tiež nevyzeral najlepšie a na rozdiel od nej sa nemal na čo vyhovoriť.

„Asi... asi to zvládnete aj bezo mňa,“ skonštatoval nepochybné, keď zastal za ich chrbtami. Zaváhal. Najprv zvažoval, či ich má nasledovať do nemocnice, no než sa mu stratili z dohľadu v útrobach budovy, začal cúvať.

Keď si sadal za volant, motor, ktorý nechal celý čas naštartovaný, ticho vrčal. Akoby zostával pripravený na rýchly útek. Ruky sa mu však ešte stále triasli.

François preto otvoril gin a odpil si. Spláchol ním strach, ktorý mu ešte stále zvieral hrdlo. Snažil sa kontrolovať, ešte stále predsa nebol z najhoršieho vonku. Ani on, ani mladík, ktorého sa mu podarilo odovzdať do zodpovednejších rúk.

Keď odkladal takmer prázdnu fľašu na miesto, zavadil v spätnom zrkadle pohľadom o tmavú škvrnu. Krv.

Pomyslel na políciu, ktorú z nemocnice zaručene privolajú, keď mladíka lepšie obhliadnu. Zovrel čeľusť. Nechcel zbabelo utekať a vyhýbať sa zodpovednosti, no nebol ani pripravený jej čeliť. Nie dnes, nie takto.